

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 254.552 van 21 september 2022
in de zaak A. 229.797/XIV-38.223**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 december 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 228.815 van 18 november 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.625 van 20 januari 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 februari 2022, om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pauline Delgrange, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Julie Janssens verschijnt voor de verzoekers, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekers komen België binnen en dienen op 21 januari 2010 een verzoek om internationale bescherming in. De verwerende partij beslist op 8 april dat de verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend en niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. De verzoekers stellen beroep in, doch met een arrest van 15 september 2011 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissing.

3.2. Op 4 september 2015 dient eerste verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De verwerende partij beslist op 16 september 2015 tot niet-inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag.

De verzoekers keren samen met hun kinderen in april 2016 terug naar hun land van herkomst, Dagestan.

3.3. Tweede verzoekster verlaat Dagestan in september 2018 en zij dient op 3 oktober 2018 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Eerste verzoeker verlaat Dagestan reeds in maart 2018 en hij dient op 23 januari 2019 in België een derde verzoek om internationale bescherming in.

De verwerende partij verklaart met twee beslissingen van 9 april 2019 deze laatste verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekers tekenen tegen de beide beslissingen van 9 april 2019 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 april 2019. Met een arrest van 18 november 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de beide beslissingen. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van artikel 2, q), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32) en van de artikelen 1, § 1, 20°, 50, 51/8 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De verzoekers voeren aan dat uit een systematische en teleologische interpretatie van richtlijn 2032/13 blijkt dat het nieuwe verzoek om

internationale bescherming van een teruggezonden of teruggekeerde asielzoeker niet kan beschouwd worden als een “volgend verzoek” in de zin van artikel 2, q), van richtlijn 2013/32 of van artikel 1, § 1, 20°, van de vreemdelingenwet in het geval dat de betrokkene vrijwillig naar zijn land is teruggekeerd nadat een definitieve beslissing over zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd genomen en hij nadien terugkomt naar België om een nieuw verzoek in te dienen.

De verzoekers wijzen er eerst op dat de *ratio legis* van de versnelde procedure voor volgende verzoeken ligt in het vermijden dat meerdere verzoeken zouden worden ingediend met als enig doel om langer op het Belgische grondgebied te kunnen blijven. Volgens hen blijkt uit een arrest van het Grondwettelijk Hof en uit overweging 36 bij richtlijn 2013/32 dat de situatie waarin de betrokkene naar zijn land is teruggekeerd op geen enkele wijze overeenstemt met de situaties die de wetgever heeft willen vermijden met de invoering van een versnelde procedure. Aangezien de verzoekers naar hun land zijn teruggekeerd, zijn de omstandigheden noodzakelijkerwijze veranderd en rechtvaardigt het beginsel van het gezag van gewijsde de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek niet. Zij vervolgen dat artikel 41 van richtlijn 3012/32 deze interpretatie bevestigt, namelijk de wens om misbruik te voorkomen van opeenvolgende procedures met als enig doel het verblijfsrecht uit te breiden. Dit artikel veronderstelt dat de betrokkene op het Belgische grondgebied is gebleven tussen twee verzoeken om internationale bescherming in. Bijgevolg blijkt volgens de verzoekers ook uit dit artikel dat de procedure betreffende een volgend verzoek betrekking heeft op de situatie waarin de asielzoeker het Belgische grondgebied niet heeft verlaten alvorens een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

De verzoekers wijzen vervolgens op “artikel 19.2 van Dublin III”, dat bepaalt dat een lidstaat in elk geval zijn verantwoordelijkheid kan beëindigen indien wordt aangetoond dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten vrijwillig voor een periode van ten minste drie maanden heeft verlaten en dat uitdrukkelijk stelt dat een verzoek dat na drie maanden afwezigheid van het grondgebied van de verantwoordelijke lidstaat wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de

verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald. De verzoekers wijzen nog op artikel 19.3 van de voormelde verordening dat - met betrekking tot verzoekers om internationale bescherming die daadwerkelijk zijn verwijderd -, bepaalt dat een verzoek dat na een daadwerkelijke verwijdering wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald. In het laatste geval vereist de verordening, aldus verzoekers, niet het verstrijken van een verzuimperiode van drie maanden. De verzoekers laten verder gelden dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 13/2016 van 27 januari 2016 heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten na een repatriëring of terugkeer naar het land van herkomst geen latere terugkeermaatregel is die een kortere beroepstermijn rechtvaardigt. Een verzoek om internationale bescherming kan volgens de verzoekers dan ook niet in eerste instantie worden beschouwd als een nieuw verzoek in de zin van de Dublin III-verordening en daarna als een volgend verzoek in de zin van richtlijn 2013/32 worden doorgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit verzoek moet dan in alle fasen van de procedure worden behandeld als een nieuw verzoek. De verzoekers houden voor dat, aangezien zij na de weigering van hun vorige asielaanvragen zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst, hun laatste verzoek om internationale bescherming “nieuw en ontvankelijk” moet worden verklaard en op grond van artikel 50 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht. Zij verwijzen hiertoe tot slot naar het arrest van het Hof van Cassatie van 21 januari 2016 in de zaak P.13.2061.N.

In ondergeschikte orde vragen de verzoekers een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende de interpretatie van artikel 2, q), van richtlijn 2013/32.

5. In de memorie van wederantwoord hernemen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat het begrip “volgend verzoek” geen Belgisch maar een Europees begrip is, en dat het recht van de Europese Unie derhalve van belang is en zelfs primeert. Het feit dat de wil van de Belgische wetgever erin bestaat om in te gaan tegen een arrest van het Hof van Cassatie is volgens de verzoekers dus niet afdoende om de door hen verdedigde interpretatie van richtlijn 2013/32 af te

wijzen. Daarom achten de verzoekers de verwijzing door de verwerende partij naar het Belgisch wetsontwerp niet noodzakelijkerwijze relevant.

6. Ter terechtzitting benadrukken de verzoekers de *ratio legis* die blijkt uit overweging 36 en artikel 41 van richtlijn 2013/32, namelijk dat de situatie van een verzoeker die is teruggekeerd naar zijn land van herkomst op geen enkele wijze overeenstemt met de situaties die de wetgever met de invoering van een versnelde procedure wilde vermijden, namelijk de wens om misbruik van procedures te voorkomen met als enig doel het verblijfsrecht uit te breiden. Zij leiden dit eveneens af uit het eerder aangehaalde arrest van het Hof van Cassatie van 21 januari 2014 en uit de conclusie van de advocaat-generaal in de zaak C-8/20 van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Beoordeling

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in het bestreden arrest dat, “in tegenstelling met wat [de verzoekers] trachten te laten uitschijnen, [...] de definitie van een volgend verzoek om internationale bescherming namelijk ook betrekking [heeft] op het verzoek op internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan” en dat “het feit dat de verzoeker terugkeerde naar zijn land van herkomst [...] derhalve niet [verhindert] dat het nieuwe verzoek kan beschouwd worden als een volgend verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980”.

De verzoekers voeren hiertegen in essentie aan dat het verzoek om internationale bescherming, ingediend door een vreemdeling die na een eerder, afgewezen verzoek is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, niet kan worden beschouwd als een “volgend verzoek” in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

8. Artikel 1, § 1, 20°, van de vreemdelingenwet definieert een “volgend verzoek om internationale bescherming” als “elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°”. Deze bepaling is de omzetting in het Belgische recht van artikel 2, q), van richtlijn 2013/32, dat een “volgend verzoek” definieert als “een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1”.

Opdat het om een “volgend verzoek” gaat, geldt dus als enige voorwaarde dat voordien een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen. De bewoordingen van de voornoemde bepalingen in richtlijn 2013/32 enerzijds en de vreemdelingenwet anderzijds stemmen met elkaar overeen, niet enkel in het Nederlands maar ook in het Frans en het Duits (“volgend verzoek”, “*demande ultérieure*”, “*Folgeantrag*”). Net omdat de begrippen uit richtlijn 2013/32 letterlijk zijn overgenomen in de vreemdelingenwet, is er ook geen sprake van enig terminologisch onderscheid in de vreemdelingenwet zelf. De bewoordingen van de voornoemde bepalingen zijn derhalve duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat geen verdere interpretatie is vereist. Zoals hierna zal blijken, doet de argumentatie van de verzoekers er niet aan af dat dit past in de context van het Unierecht.

9. Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat, op het ogenblik dat eerste verzoeker in België zijn derde verzoek en tweede verzoekster haar tweede verzoek om internationale bescherming indienden, zowel voor eerste verzoeker als voor tweede verzoekster reeds een definitieve beslissing over een vorig verzoek om internationale bescherming in België was genomen.

Bijgevolg kon de eerste rechter zonder schending van de aangevoerde bepalingen oordelen dat het derde verzoek om internationale

bescherming van eerste verzoeker en het tweede verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekster moeten worden beschouwd als een “volgend verzoek om internationale bescherming.

10. De verwijzing door de verzoekers naar overweging 36 bij richtlijn 2013/32, die luidt dat “indien een verzoeker een volgend verzoek doet zonder nieuwe bewijzen of argumenten voor te leggen, [...] het onevenredig [zou] zijn de lidstaten te verplichten een nieuwe volledige onderzoeksprocedure te volgen” en dat “in die gevallen [...] de lidstaten een verzoek als niet-ontvankelijk [moeten] kunnen afwijzen op grond van het beginsel van het gezag van gewijsde”, is dan ook niet dienstig. Hieruit kan overigens enkel worden afgeleid dat de lidstaten geen nieuwe, volledige onderzoeksprocedure moeten volgen wanneer een volgend verzoek wordt ingediend zonder nieuwe bewijzen of argumenten voor te leggen.

11. Artikel 40 van richtlijn 2013/32 betreft de behandeling van “volgende verzoeken”, doch hierin wordt geen verschil of voorbehoud gemaakt naargelang de betrokkene na een definitieve beslissing over een vorig verzoek en vóór het indienen van een volgend verzoek al dan niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

Artikel 41 van richtlijn 2013/32 voorziet enkel in de mogelijkheid voor de lidstaten om een uitzondering te maken op het recht om op het grondgebied te verblijven wanneer een persoon (a) een eerste volgend verzoek indient louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn spoedige verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te verhinderen, en in het geval dat (b) een ander volgend verzoek doet na een definitieve beslissing om een eerste volgend verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen of om dat verzoek als ongegrond af te wijzen. Uit deze uitzonderingen die (kunnen) worden gemaakt op het verblijfsrecht blijkt echter geenszins dat een verzoek slechts als een “volgend verzoek” kan worden beschouwd indien de betrokkene op het grondgebied van de lidstaat is gebleven.

12. De verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar het arrest van het Hof van Cassatie van 21 januari 2014 in de zaak P.13.2061.N.

Weliswaar heeft het Hof van Cassatie in dit arrest geoordeeld dat de vreemdeling die nadat hij reeds eerder één of meerdere asielaanvragen heeft ingediend en effectief werd gerepatrieerd, terug het Rijk binnenkomt en er een asielaanvraag indient, niet kan worden beschouwd als “de vreemdeling die reeds een andere asielaanvraag heeft ingediend” in de zin van artikel 74/6, § 1bis, 9°, van de vreemdelingenwet, doch deze bepaling is inmiddels opgeheven, net om in te gaan tegen de voornoemde door de verzoekers aangehaalde rechtspraak. Zo heet het in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wet van 21 november 2017 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen’, waarmee onder meer artikel 1, § 1, 20°, in de vreemdelingenwet werd ingevoegd:

“Deze definitie heeft ook betrekking op het verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan. De Commissaris-generaal, op basis van de bevoegdheid die in artikel 57/6/2 van de wet door de wetgever aan hem werd toegekend, onderzoekt of de (beweerde) terugkeer en de aangevoerde vervolgingen ‘nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt’. Deze bevoegdheid impliceert, met name, dat de Commissaris-generaal de werkelijkheid van de terugkeer en van de aangevoerde vervolgingen moet beoordelen, op basis van de elementen die voorgelegd worden door de verzoeker om internationale beschermingen en de elementen die, in voorkomend geval, op een andere wijze ter beschikking zijn van de Commissaris-generaal.

Het arrest van het Hof van Cassatie van 21 januari 2014 (P.13 2061.N) wordt dus niet gevolgd gelet op de hiervoor vermelde argumenten, gezien hierin het volgende werd gesteld: ‘De vreemdeling die nadat hij reeds eerder een of meerdere asielaanvragen heeft ingediend en effectief werd gerepatrieerd, terug het Rijk binnenkomt en er een asielaanvraag indient, kan niet worden beschouwd als ‘de vreemdeling die reeds een andere asielaanvraag heeft ingediend’ in de zin van de voormelde bepaling [artikel 74/6, § 1bis, 9°, van de wet van 15 december 1980]. Aangezien de betrokkene na de verwijdering terug aan vervolging kan zijn blootgesteld, dient de ingediende aanvraag als een nieuwe aanvraag te worden aangezien.’

Zoals hiervoor benadrukt voorziet de definitie van ‘volgend verzoek’ in artikel 2, q) in de richtlijn 2013/32/EU geen uitzonderingen voor een terugkeer naar het land van herkomst en vormt het enige criterium in deze definitie of er al dan niet een ‘definitieve beslissing’ over een vorig verzoek is genomen.” (*Parl.St. Kamer*, DOC 54 2548/001, 23)

13. Het Grondwettelijk Hof spreekt zich in het door de verzoekers aangehaalde arrest nr. 13/2016 van 27 januari 2016 niet uit over de situatie waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend door een verzoeker die naar zijn land van herkomst is teruggekeerd, noch over een onderscheid tussen volgende verzoeken naargelang ze zijn ingediend door een verzoeker om internationale bescherming die het grondgebied wel of niet heeft verlaten na een definitieve beslissing over een vorig verzoek en die daarna nogmaals een asielaanvraag indient. De verzoekers kunnen derhalve niet dienstig verwijzen naar dit arrest ter staving van hun standpunt als zou een nieuw verzoek om internationale bescherming, ingediend na de definitieve afwijzing van een vorig verzoek, geen “volgend verzoek” zijn indien de betrokkene tussentijds is teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

14. De verzoekers benadrukken het standpunt van de advocaat-generaal in zaak C-8/20 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie). Zij gaan echter voorbij aan het arrest dat het Hof in die zaak heeft uitgesproken op 20 mei 2021.

Het Hof van Justitie overweegt in dit arrest dat de verwijzende rechter met zijn prejudiciële vraag “in wezen [wenst] te vernemen of artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 2, onder q), ervan, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder b), van die richtlijn niet-ontvankelijk kan worden verklaard wanneer dat verzoek in de betrokken lidstaat is ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze die eerder een verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus had ingediend in een derde land dat de Dublin-III-verordening uitvoert krachtens de Overeenkomst tussen de Unie, IJsland en Noorwegen, en wiens verzoek door dat derde land is afgewezen”, dat “de prejudiciële vraag [...]

echter betrekking [heeft] op een verzoek om internationale bescherming dat bij een lidstaat wordt ingediend na de afwijzing van een vorig verzoek dat door dezelfde verzoeker is ingediend bij een derde land dat partij is bij de Overeenkomst tussen de Unie, IJsland en Noorwegen” en dat, “teneinde de verwijzende rechter een nuttig antwoord te kunnen geven, [...] dus enkel [hoeft] te worden bepaald of een dergelijk verzoek een ‘volgend verzoek’ is in de zin van artikel 2, onder q), en artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32”. Het Hof oordeelt dienaangaande “dat artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 2, onder q), ervan, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder b), van die richtlijn niet-ontvankelijk kan worden verklaard wanneer dat verzoek in de betrokken lidstaat is ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze die eerder een verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus had ingediend in een derde land dat de Dublin-III-verordening uitvoert krachtens de Overeenkomst tussen de Unie, IJsland en Noorwegen, en wiens verzoek door dat derde land is afgewezen.”

In de door de verzoekers aangehaalde zaak spreekt het Hof van Justitie van de Europese Unie zich dus enkel uit over de vraag of sprake kan zijn van een “volgend verzoek” indien het vorige verzoek is ingediend in een derde land dat weliswaar de Dublin-III-Verordening uitvoert, vraag die negatief wordt beantwoord omdat “een verzoek dat is gericht aan een derde land niet kan worden opgevat als een ‘verzoek om internationale bescherming’ of een ‘verzoek’ in de zin van die bepaling”, waarmee artikel 2, b), van richtlijn 2013/32 is bedoeld. Verder beperkt het Hof van Justitie van de Europese Unie zich in het meergenoemde arrest tot de vaststelling dat “het begrip ‘volgend verzoek’ [...] in artikel 2, onder q), van richtlijn 2013/32 [wordt] gedefinieerd als een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen”, zonder enig gevolg te koppelen aan het feit dat het ook in die zaak een verzoeker betrof die na de definitieve afwijzing van zijn vorig verzoek om internationale bescherming (in Noorwegen) was teruggekeerd naar zijn land van herkomst alvorens een nieuw verzoek in Duitsland in te dienen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft wat de tussentijdse terugkeer naar het land van

herkomst betreft dus in zijn voornoemd arrest van 20 mei 2021 niet gewezen op enige relevantie om al dan niet tot het bestaan van een “volgend verzoek” te besluiten.

15. De door de verzoekers gemaakte overwegingen over de “Dublin-III-Verordening” kunnen evenmin tot een ander besluit leiden nu in de huidige zaak geen sprake is van een eerder verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat of een derde land dat partij is bij de desbetreffende overeenkomst tussen de Unie, IJsland en Noorwegen en nu de verordening geen afbreuk kan doen aan de duidelijke bepaling van artikel 2, q), van richtlijn 2013/32.

16. In het licht van het voorgaande bestaat geen aanleiding tot het stellen van de door de verzoekers gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, omdat de juiste uitlegging van het Unierecht zo evident is dat redelijkerwijs geen ruimte voor twijfel kan bestaan over de wijze waarop de opgeworpen vraag over de betrokken Unierechtelijke rechtsregel moet worden beantwoord.

17. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques